

Petőfi szobra már áll...

Az avatási ünnepség után az ungvári egyetem magyar hallgatóival beszélgettünk a szoboravatás jelentőségéről, Petőfiről, a szobrokról, a kisebbségi létről, a jövőről.

- Véleményed szerint - a jövőbe nézve - mi az igazi jelentősége a mai eseménynek?

Zubánics László, történészhallgató:

- Általában mindent politikai szempontból nézek, így számomra az, hogy ezen az ünnepségen részt vett a Magyar Köztársaság elnöke és az Ukrán Parlament elnöke, azt mutatja, hogy Ukrajna is igyekszik a haladás útjára lépni, s kibontakozni abból az ázsiai igából, melyben eddig volt. Remélem, hogy továbbra is minden ebben az irányban fog haladni, s így talán 2-3 év múlva Ukrajna és Magyarország is a közös európai házlakója lesz.

- Ungvár utcáit járva feltűnően kevés szobrot láthatunk, s - ha jól tudom - Petőfién kívül egyetlen magyar vonatkozásút sem. Szerinted ebben is várható változás?

- A Petőfi-szobor avatása precedenst teremtett, és reméljük, hogy történelmünknek más hírességei is szobrot kapnak. Így például Gyöngyössi, aki környékünk szülötte, aztán Dayka Gábor, akit igazságtalanul távolítottak el a régi Drugeth-gimnázium éléről, és szobra mindmáig egy raktárban porosodik, orrát letörték, de gondoljunk gróf Drugeth Jánosra is, aki Ungvárért nagyon sokat tett. Reméljük, ők is visszakerülnek méltó helyükre.

Március 15-én mondta a Haladás az átépítésért mozgalom vezetője, hogy Petőfi szobra majd egy sugárúton fog állni Tarasz Sevcsenkoéval, ami a két nép között létrejövő testvériséget fogja jelképezni. Petőfi szobra már áll...

- Mit jelent számodra a mai ünnepség, és mit jelent az, hogy már itt, Ungváron is áll Petőfi szobra?

Beregszászi Zsolt, német nyelv és irodalom szakos hallgató:

- Az ünnepségről nem tudok mit mondani, azt át kellett élni. Az, hogy a két államfő is jelen volt, megadta a presztizsét az egésznek. Hogy az

elkövetkező napokban mi lesz, azt - talán - azzal tudnám összefoglalni, - nem tudom melyik előadó mondta -, hogy Petőfi a magyarok számára azt jelenti, mint a hívők számára a szentképek és a szentélyek. Azt hiszem, sőt biztos vagyok benne, hogy bármikor, amikor itt fogok elmenni a szobor előtt számomra is szentély lesz. Eddig nem volt olyan hely, ahol otthon éreztem volna magam, úgy mint magyar. Remélem, ha leülök a szoborral szemben, mindig megadja nekem ezt az érzést. Sajnos azonban ez egy hely; ha két méterrel arrébb megyek, akkor megint belecsöppenek a hétköznapi szürke tengerébe, ami azt jelenti, hogy megint csak kisebbnek fogom érezni magam.

Az előbb itt a barátnőm azt mondta, hogy a budapesti Illés-koncerten ordítani akart, el akarta átkozni Trianont. Hát én is ezt szeretném most!

- A KMKSZ szempontjából hogyan tudnád értékelni az avatási ünnepséget? Növekedett-e a szervezet tekintélye, befolyása?

Kerekes Nagy Gáspár, a KMKSZ ifjúsági munkabizottságának elnöke:

- Mit jelent ez az ünnepség? Számunkra sok gondot, szervezési problémát. Az ünnepség hatása viszont óriási lesz - véleményem szerint -, mert az, hogy Göncz Árpád idelátogatott, és látogatása alatt nemcsak a hatalom képviselőivel tárgyalt, hanem a KMKSZ elnökével és képviselőivel is, a környező nemzetiségek köreiben presztizst ad úgy a KMKSZ-nek, mint az egész kárpátaljai magyarságnak. Most már látnak egy bizonyos erőt, támogatást mögöttünk, látják, hogy az anyaország - végre - felfigyel erre a legkisebb és legmostohább testvérére is, amely véletlenül elszakadt.

- A kárpátaljai magyar ember szempontjából mi az igazi jelentősége ennek a szoboravatási ünnepségnek?

Kovács Géza, magyar filológia szakos hallgató:

- Ez az ünnep minden kárpátaljai magyar számára óriási esemény volt. Az, hogy ennyi figyelmet szenteltek a kárpátaljai magyarságnak, hogy a mai ünnepség központi figurájává a kárpátaljai magyar ember vált, az, hogy a magyar köztudatba bevonult, hogy Kárpátalján tényleg élnek magyarok, olyan magyarok, akik az egyetemes magyarságnak szerves részét alkotják, az az igazán jelentős eredmény.

/ Annus Gábor /